

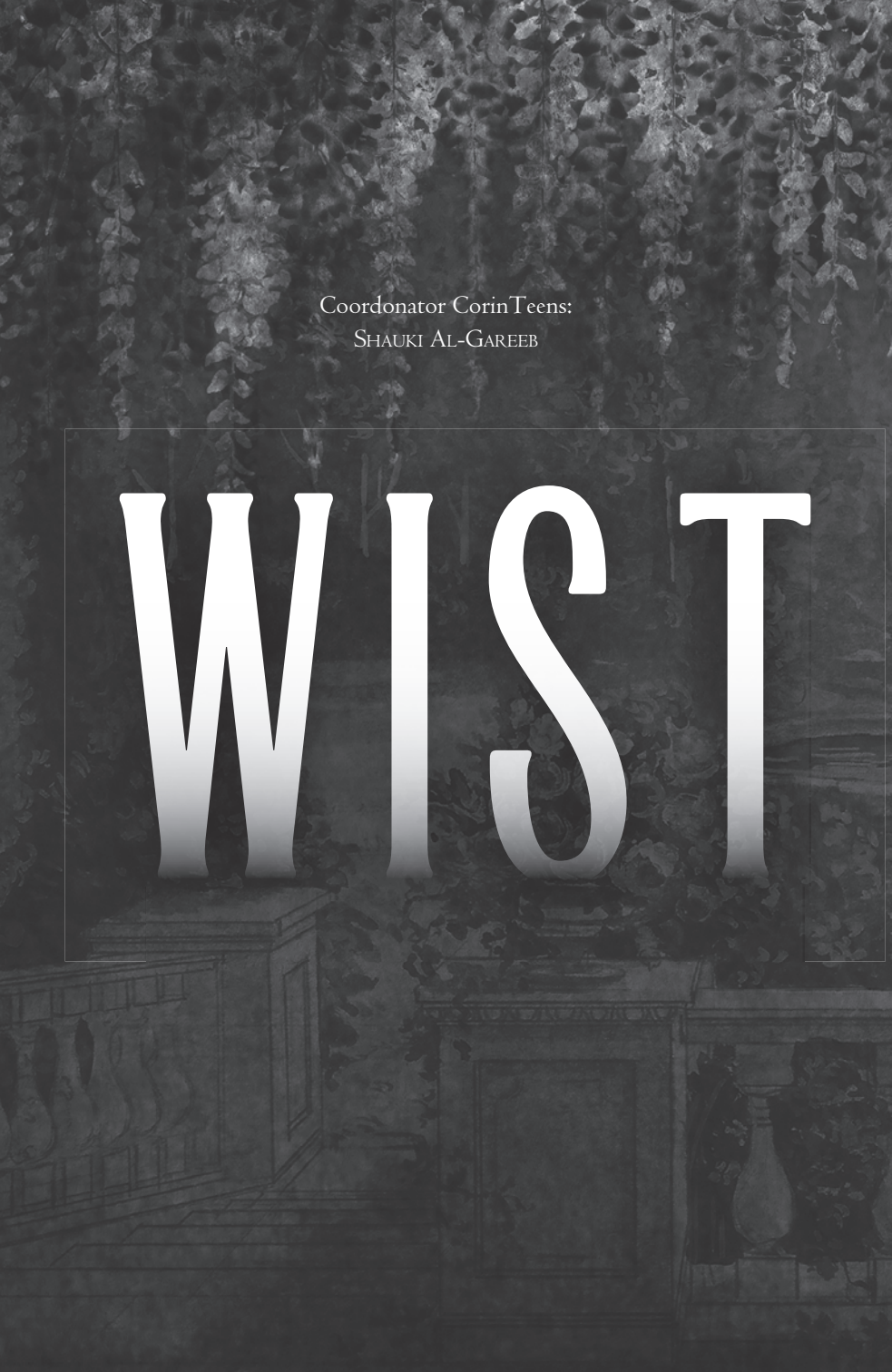
WISTERIA

CONTINUAREA BESTSELLERULUI FOXGLOVE

ADALYN GRACE

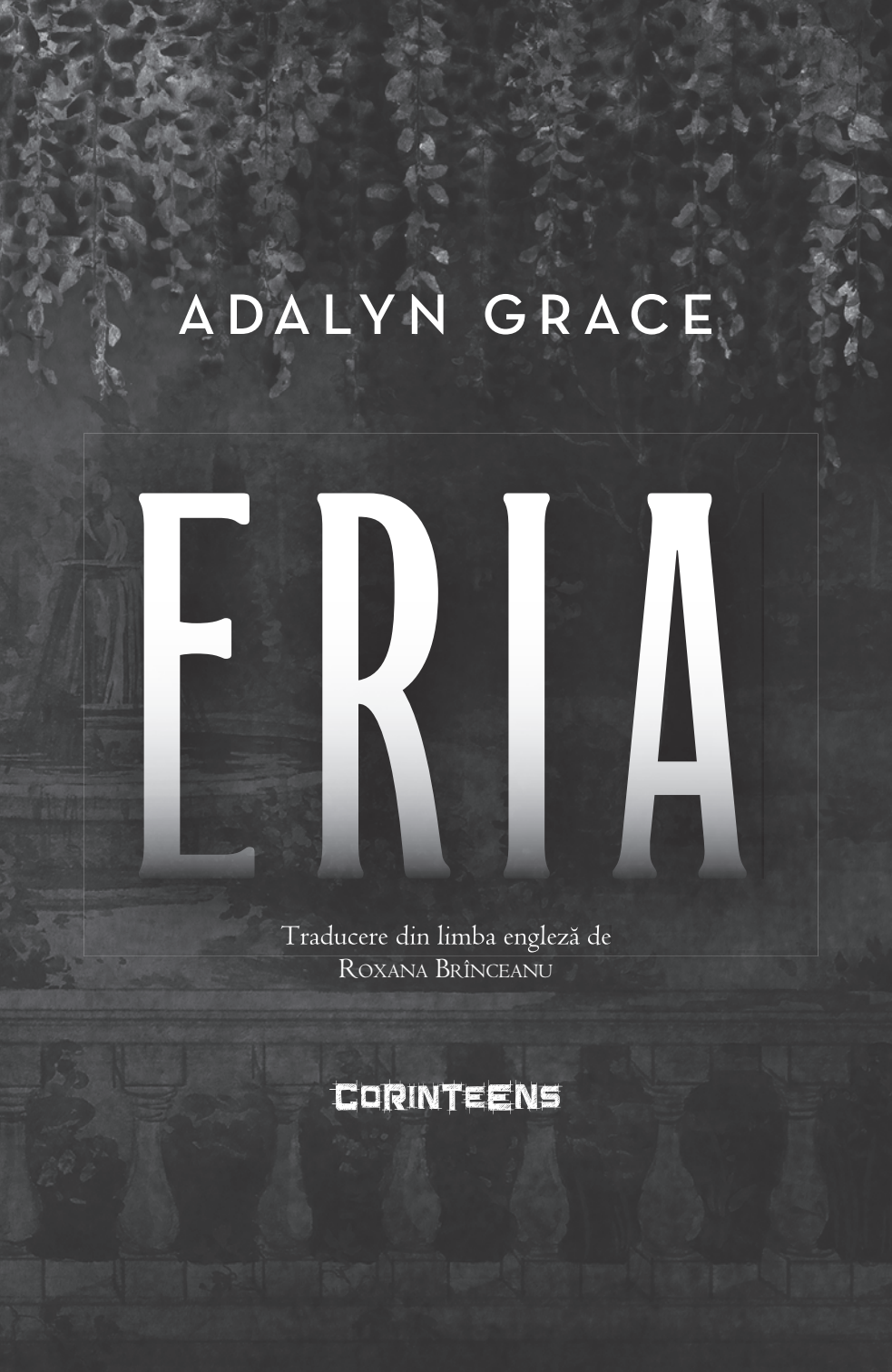
TRADUCERE DE ROXANA BRÎNCEANU

CORINTEENS

Coordonator CorinTeens:
SHAUKI AL-GAREEB

WIST

ADALYN GRACE

ERIA

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

CORINTEENS

UNU

SE SPUNE CĂ LUJERII DE GLICINĂ SUNT UN SIMBOL AL NEMURIRII. Blythe Hawthorne admirase adesea floarea — pe cât de mortală, pe atât de frumoasă și suficient de rezistentă pentru a rezista timp de secole, chiar dacă era lăsată neîngrijită. Cu toate acestea, în timp ce strivea o petală între degete și îi lăsa culoarea să-i sângereze pe piele, compătimea glicina pentru soarta pe care o împărtășeau ea și floarea. Cât de tragic era ca ele să rămână pe vecie înrădăcinate în grădina lui Aris, irosindu-și splendoarea pe unii ca el!

Blythe, cel puțin, avea un avantaj față de glicină: avea spini. Și, când venea vorba de Aris Dryden, avea toată intenția să se folosească de ei.

Tânăra aruncă o privire prin grădină spre locul unde zeci de invitați stăteau așteptând. Lumina soarelui pătrundea prin baldachinul de glicină de deasupra lor, scaldând curtea într-o strălucire aurie care îi făcea pe oameni să mijească ochii în timp ce pălăvrăgeau, iar respirația umplea aerul.

Blythe le invidia hainele frumoase. Pielea îi era înfrigurată de umezeala toamnei, căci mânecile de dantelă ale rochiei ei nu

reuşeau s-o ţină la distanţă. Noiembrie era o perioadă neobişnuită pentru o nuntă, deşi, când era vorba de Aris, presupunea că ar trebui să se aştepte întotdeauna la neobişnuit. Dacă presupusul prinţ hotăra că vrea să se căsătorească într-o dimineaţă de toamnă, la o oră la care soarele nu uscăse încă roua de pe muşchi, cum ar fi putut societatea să pună asta la îndoială?

Aris Dryden era un om care obţinea ceea ce dorea. Ziua cu pricina se întâmpla să fie o rară excepţie, pentru că era obligat să se căsătorească cu o femeie pe care nu o putea suferi.

Şi, ca să fim cinstiţi, sentimentul era reciproc.

— Nu trebuie să faci asta!

Tatăl lui Blythe, Elijah Hawthorne, era cel care vorbise.

— Un singur cuvânt din partea ta şi te scot de aici.

În orice altă lume, Blythe i-ar fi acceptat oferta de a fugi din Wisteria Gardens. Dar, pentru a-i garanta siguranţa lui Elijah după ce acesta fusese acuzat pe nedrept de crimă, Blythe Hawthorne îşi vărsase sângele pe o tapiserie de aur şi se legase de Aris — de *Destin* — pentru tot restul vieţii. Ca dovadă, avea pe degetul inelar chiar şi o verighetă de lumină strălucitoare într-o nuanţă aurie atât de fină, încât era aproape invizibilă pentru ochi.

— Voi fi bine! îi spuse tatălui ei.

Era inutil să încerce să-l convingă cu vorbe dulci despre cât de mult îl iubea ea pe Aris şi cât de fericită era că avea să se mărite cu această brută. De fapt, tremura în aerul umed, avea mâncărimi din cauza a ceea ce păreau a fi o sută de straturi de tafta şi trebuia să se lupte să nu strănute de fiecare dată când voalul i se apropia de nas. Nu mai avea răbdare în ea să mintă, iar Elijah nu era prost; ştia că Blythe nu avusese niciodată de gând să se mărite.

— Vei fi o prinţesă frumoasă! şopti el, iar Blythe ar fi fost cu siguranţă de acord dacă Aris ar fi fost *cu adevărat* de sânge regal. Dar vreau să-ţi aminteşti că Thorn Grove va fi întotdeauna

deschis pentru tine. Indiferent de zi sau de oră, te poți întoarce întotdeauna acasă.

— Știu asta! spuse Blythe, pentru că înțelegea acest adevăr mai bine decât orice.

Abia când Elijah păru sigur că nu avea cum s-o convingă să dea înapoi de la această căsătorie, își plecă ușor capul, sărutând-o pe creștet. Înainte să se îndepărteze, aranjă un pic voalul lui Blythe în jurul feței. Ea își trase nasul, întorcându-se ușor în lateral ca să strănute.

Când ciupiturile ritmate ale harpei se transformară într-o melodie săltăreacă, Elijah îi întinse brațul.

— Ești pregătită?

Niciodată! Ar fi trebuit să treacă un milion de ani înainte ca Blythe să se poată gândi că este *pregătită*. Dar, în loc de adevăr, îi răspunse tatălui ei „Sunt”, pentru că, dacă era nevoie de asta pentru ca el să nu fie spânzurat, sacrificiul merita din plin.

Oricât de mult ar fi încercat Blythe să se concentreze, în timp ce înainta în curte, i se părea că lumea se învârtește în jurul ei. Pământul era o cărare de dale în jurul cărora se încolăceau fire de trifoi luxuriant; Elijah o sprijini când aproape că alunecă pe ele, căci pantofii pe care și-i alesese îi ofereau prea puțină aderență.

Inima îi bătea din nou în piept ca un torent, înecând notele harpei, care își încetini melodia pentru a se potrivi cu pașii ei atenți. Se uită la mulțime, la fețele care se încetoșau în sclipiri acute de dinți prea albi și ochi flămânzi care o devorau la fiecare pas, ca și cum ar fi fost gata să-i smulgă pielea de pe oase. Blythe își ținea bărbia sus în timp ce mâinile ei se luptau cu tremuratul, refuzând să lase pe cineva să-i simtă teama.

Presiunea din pieptul lui Blythe se mai risipi abia când o văzu pe domnișoara ei de onoare, Signa, stând în fața mulțimii într-o frumoasă rochie de dantelă. Îngerul morții pândea în spatele Signei, umbrele sale învârtându-se în jurul mâinilor ei agitate.

Mici șocuri pulsară pe șira spinării lui Blythe văzând cum o atingea pe verișoara ei. Totul în corpul ei era pregătit să fugă de prezența Îngerului morții, și totuși... el fusese cel pe care îl alesese Signa. Blythe nu înțelegea nici în ruptul capului *de ce*, dar, dacă Signa era fericită și Elijah era liber, atunci totul era bine în lume.

Când Blythe trecu pe lângă verișoara ei, cântecul harpei se stinse, iar tatăl ei se opri. Blythe nu avu de ales decât să-și îndrepte în sfârșit atenția spre bărbatul cu părul auriu care stătea în fața lor într-o haină de culoarea intensă a unui safir. *Frumos*, presupunea că l-ar putea considera alții, și totuși tot ce putea vedea Blythe era resentimentul care supura din Aris Dryden ca o otravă. El îl mască sub un surâs larg, ca și cum ar fi fost gata să se alăture încăierării prădătorilor gata să o devoreze.

Aris făcu un pas înainte, întinzând mâna spre Blythe. Dacă Elijah nu s-ar fi încordat sub brațul ei, amintindu-i de prezența sa, poate că ea nu ar fi acceptat-o.

— Bună, iubire!

Aris poate că șoptise cuvintele, dar vocea lui era o armă care aluneca prin pielea lui Blythe și se înfigea până la plăsele.

— Speram că n-ai să vii.

Ea îi strânse mâna, forțându-se să-și întipărească pe chip un zâmbet despre care spera să arate pe jumătate la fel de răutăcios ca al lui.

— N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume, dragul meu! Deși te poți simți liber să divorțezi chiar mâine.

Firul dintre degetele lor sclipi mai puternic, arzând în pielea lor atât de intens, încât Aris râse pentru a-și acoperi grimasa.

— Și să te scutesc de o viață întreagă de chin? Nu cred. Habar n-ai tu cât de mult intenționez să...

Încremeni apoi. Vorbise atât de încet, încât capetele lor erau plecate, aproape atingându-se, și întrebă pe un ton primejdios:

— Ce naiba porți?

Blythe nu avu nevoie să-i urmărească privirea în jos, spre picioarele ei, ca să știe că se referea la papucii săi verzi de catifea. De fapt, perechea ei preferată. Își ajustase rochia exact cât era nevoie ca să se poată întrezări. La cât de pus la patru ace era Aris, Blythe nu se îndoise nicio clipă că avea să observe.

De asemenea, se pare, și oaspeții lor remarcaseră. Chicoteli înfundate răsunară din public, și, cu toate că Blythe nu le dădu atenție, Aris își încheștă maxilarul.

— Nu te căsătorești cu mine în *papuci*! Du-te și te schimbă!

Blythe își mișcă degetele de la picioare sub catifea.

— Și să opresc nunta? Nici nu m-aș putea gândi la așa ceva.

Dacă nu ar fi fost deja conștientă de puterea lui Aris, și-ar fi dat seama de amploarea ei în momentul în care ochii lui sclipiră auriu și lumea încremeni. Piciorul lui Elijah se opri în aer la jumătatea pasului, iar Blythe întinse mâna să mângâie cu degetul pânțelele unei păsări colibri care înghețase lângă ea, cu aripile nemișcate. Unii dintre invitați aveau gurile întredeschise, trupurile se aplecau în șoapte tăcute și niciun ochi nu clipea conștient. Doar Signa și Îngerul morții continuau să se miște, învăluți în umbre. Signa făcu un pas mai aproape, deși Aris o opri cu o încruntare care ardea ca un soare topit.

— Du-te și încălță-te cu pantofi! Aris își coborî capul la nivelul lui Blythe, fără să-și rețină nimic din dispreț acum, când oaspeții erau înghețați, și adăugă: E ridicol! Refuz să-ți joc jocul!

Blythe obținuse reacția pe care o sperase din partea unui bărbat atât de mândru, iar zâmbetul etalat o transmitea pe deplin.

— Se pare că n-ai observat, iubire, dar deja îl joci.

Milioanele de fire aurii din jurul lor străluceau. Câteva i se înfășuraseră în jurul încheieturii mâinii și, în timp ce Aris făcea o mișcare ca și cum ar fi vrut să o tragă înainte, Blythe se împotrivi. Însă Aris fu cel care se împletici în spate, strângându-și propria încheietură cu un șuierat de durere. Nu se uita la Blythe, ci la Signa, a cărei față era de piatră.

Oare verișoara ei încheiase și ea un târg cu Destinul? Se părea că e incapabil să-i facă vreun rău, lucru care o făcu pe Blythe să izbucnească într-un hohot râs amenințător când ajunsese piept în piept cu Aris. Sau piept în abdomen, de fapt, având în vedere că el era cu un cap mai înalt.

— Am să aștept tot restul vieții mele înrădăcinată în acest loc dacă asta înseamnă să te înving, îi spuse ea, rostind cu seriozitate fiecare cuvânt. Eliberează-i pe ceilalți de vraja pe care ai pus-o asupra lor și hai să continuăm cu șarada asta!

Se scurse vreme îndelungată în care Aris nu făcu nimic. De fapt, trecu atât de mult timp, încât Îngerul morții începu să se foiască. Deși știa că secerătorul vrea să ajute, Blythe se încordă când umbrele lui se apropiară. Făcu tot posibilul să-și păstreze ochii ațintiți asupra lui Aris, încercând să nu ia în seamă prezența Îngerului morții și să-și pună în încruntare tot focul pe care reușea să-l adune. N-ar fi putut spune cât timp continuase Aris să se holbeze la rândul lui, dar, în cele din urmă, scrâșni din dinți și îi apucă fustele, aruncându-le peste papuci. Abia atunci piciorul lui Elijah lovi pământul cu un plesnet, iar șoaptele reținute reîncepură. Pasărea colibri țâșni pe deasupra capului lui Aris, iar preotul se apropie.

— O iei pe această femeie să-ți fie soție..., începu el și, de îndată ce cuvintele îi părăsiră gura, lumea începu să se învârtă în jurul lui Blythe.

Își înfipse călcâiele în pământ, afundându-se tot mai adânc cu fiecare jurământ care-i ieșea dintre buze.

— O vei iubi... renunțând la toți ceilalți... atât timp cât veți trăi amândoi?

Deși îi scăpase cea mai mare parte din ceea ce spunea preotul, lumea ei se opri brusc odată cu ultima lui întrebare. Blythe se uită cu coada ochiului la Aris, care își ținea capul în jos și maxilarul atât de încordat, încât credea că îi vor trosni dinții.

— Atât timp cât va trăi ea, încuviință el așa de sec, încât preotul tresări înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Blythe.

— Și tu îl vei lua pe acest bărbat de soț, să trăiți împreună după legile Domnului în sfânta taină a cununiei? Îl vei asculta, îl vei sluji, iubi, cinsti și vei fi alături de el în sănătate și în boală; și, uitând de toți ceilalți, vei fi numai a lui, atât timp cât veți trăi amândoi?

Aris îi aruncă lui Blythe o privire întunecată care îi opri râsul înainte să-i poată scăpa. Și-l îndepărtă din gât și răspunse cu sinceritate:

— Mă voi căsători cu el și îl voi iubi chiar și mai mult atunci când va fi bolnav.

Preotul luă un inel de aur care semăna cu un șarpe, prevăzut cu ochi de jad.

— Repetați după mine! Cu acest inel mă cunun cu tine, cu trupul meu te voi slăvi...

Fiecare cuvânt era otravă pe buzele lui Blythe, care simți cum o arde inelul atunci când Aris i-l împinse pe deget în timp ce repeta jurămintele. Tânăra își mușcă limba în timp ce el forța afurisita asta de bijuterie peste articulația degetului atât de rău, încât ar fi fost nevoie de ulei ca să o scoată. Ceea ce, cu siguranță, avea să facă în momentul în care nu nai erau sub ochii privitorilor.

— Bună, *nevestă!* scuipe Aris, cu glasul prea scăzut ca să mai audă și altcineva.

Blythe zâmbi în ciuda durerii, strângându-și mâinile în jurul mâinilor lui astfel încât să-i poată înfige unghiile în palme.

— Bună, soțule!

Niciunul dintre ei nu se uită în altă parte când preotul îi puse să se așeze în genunchi pentru rugăciunea ceremonială, iar restul cuvintelor lui se pierdură când degetul inelar al lui Blythe începu să ardă sub verigheta de aur.

Nu era o verighetă, ci o cătușă. Una de care se părea că nici ea, nici Aris nu aveau să scape prea curând.

DOI

ÎN MAJORITATEA ZILELOR, BLYTHE ÎȘI GĂSEA MÂNGÂIEREA ÎMBRĂ-
când rochia ei favorită de bal. Însă în ziua nunții ei nu-și găsea
astâmpărul, simțindu-se claustrofobă în munții de tafta care fuse-
seră îngrămădiți peste ea. Și picioarele îi înghețau, roua dimineții
strecurându-se prin material și udându-i tălpile de catifea. Dacă nu
s-ar fi străduit atât de mult să-l agaseze pe Aris, s-ar fi schimbat de
mult în ceva care să-i țină mai cald.

Își amintea cât de dulce îi fusese gustul acelei mici victorii în
timp ce papucii îi plescăiau sub degete și un fior perpetuu i se
instala în oase. Și totuși, își păstrase un zâmbet lipit pe buze în
timp ce stătea sub baldachinul de glicină, blocată lângă Aris și
obligată să-și salute invitații, alături de acesta. În jurul ei se aflau
o mulțime de fețe pe care le cunoștea dintotdeauna. Prea multe,
de fapt. Nu era o ceremonie restrânsă, ci o sărbătoare demnă de
un prinț, în care bomboane delicate de ciocolată și prăjituri mini-
aturale decorate cu frunze de aur erau ceremonios expuse pe tăvi
aurite, iar încheieturile mâinilor și gâturile tuturor străluceau cu
bijuteriile lor cele mai frumoase.

Charlotte și Everett Wakefield îi întâmpinară pe tinerii căsătoriți cu zâmbete și cuvinte de încurajare. Ducele și ducesa se sprijineau unul de celălalt, cu o sclipire în ochi care o făcu pe Blythe să se întrebe cum trebuie să fie să fii atât de îndrăgostit. Probabil că nu avea să afle niciodată.

Erau și chipuri în mulțime pe care Blythe nu le recunoștea. Aroganți care se plimbau de colo-colo, ca și cum ar fi fost într-o evaluare constantă. Însă, pe măsură ce Blythe îi cercetă mai îndeaproape, observă că privirile le erau sticloase și că nu adresau niciodată vreun cuvânt altcuiva decât unul altuia. Probabil că erau invitații lui Aris, pentru că ar fi bătut la ochi dacă nu ar fi avut niciunul prezent.

Oamenii locului nu-i pierdeau nicio clipă din vedere pe acești noi oaspeți. Cu coada ochiului, Blythe urmări cum Diana Blackwater se apropie de una dintre păpușile fermecate ale lui Aris, un bărbat care nu putea avea mai mult de 30 de ani, cu un aer pretențios și care era îmbrăcat elegant în țeșături de import. Diana se așeză, încercând să-i capteze atenția, cu toate că acesta nu putea să-i ofere atenția lui nici dacă ar fi vrut, întrucât se învârtea în cercuri lente în jurul grădinii, inspectând decorul. După câteva clipe în care se ținu după el, Diana renunță cu un sâsâit, făcându-și vânt nervoasă. În momentul în care observă că Blythe o privea, spatele îi înțepeni. Încet-încet, ca și cum un astfel de gest i-ar fi provocat dureri fizice, Diana făcu o reverență.

Atunci, în timp ce satisfacția o încălzea din cap până în picioare, Blythe își dădu seama cât de ireversibil de departe de mântuire se afla propriul ei suflet. Numai și acea unică reverență aproape că făcea să merite papucii ei uzi.

Aproape.

— Nu poți folosi pur și simplu magia ca să pui capăt zilei ăsteia? întrebă Blythe după ce ea și Aris fură felicități de o femeie

care conducea o farmacie modestă în oraș; Blythe nu o cunoscuse niciodată cum se cuvine, totuși zâmbi și acceptă felicitările entuziaste ale femeii. Trebuie să vedem această șaradă în întregime?

— Tu ești cea care a insistat să facem o nuntă adevărată, îi reaminti Aris. Nici n-aș visa să lipsesc de o asemenea experiență o mireasă rușinoasă.

Blythe își înghiți cuvintele urâte care amenințau să-i facă găuri în limbă. Nu merita să intre într-o nouă dispută cu el. Mai ales când tatăl ei stătea la mică distanță, observându-i pe tinerii căsătoriți cu ochi precauți.

Nu că Blythe ar fi vrut o *nuntă*, mai exact. Mai degrabă sperase să-și amâne soarta inevitabilă cât mai mult posibil și își dorise ceva la care Elijah să poată fi martor. Voise ca tatăl ei să vadă că se simte bine și că nu trebuie să-și facă griji, motiv pentru care acum zâmbea atât de larg, încât începuseră să o doară obrazii. Se încolăci chiar în jurul brațului lui Aris, când de fapt nu-și dorea altceva decât să se retragă. Mâna lui îi șerpui în jurul taliei, apucând-o atât de strâns că își simți pielea ca înțepată de ace și tot ce putu gândi era că va trebui să ardă rochia și să se frece bine ca să scape de atingerea lui de pe corp imediat ce avea ocazia.

Abia când Signa se apropie, Aris își relaxă strânsoarea, iar comportamentul lui de oțel cedă. Dacă Signa observă — și Blythe presupunea că ar fi observat, având în vedere că Signa avea tendința să observe majoritatea lucrurilor —, nu spuse nimic. În schimb, domnișoara de onoare îi luă mâinile lui Blythe într-ale ei.

— Ești cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată! îi spuse, iar Blythe zâmbi, deși știa că e una dintre *singurele* mirese pe care Signa le văzuse vreodată.

Lui Blythe nu-i venea să creadă că în urmă cu doar câteva luni nu știa dacă avea să mai vorbească vreodată cu verișoara ei, la fel cum nu-i venea să creadă că o cunoștea pe Signa doar de un

singur an. După toate întâmplările cărora le supraviețuiseră, părea că ar fi împărțit o viață întreagă împreună.

Signa se uită apoi la Aris, care strânse din dinți. Doar Blythe putea simți cât de mult se dezumfla în prezența Signei și, deși nu-i lua partea lui Aris, îl compătimi. Acesta credea că Signa e reîncarnarea femeii pe care o căutase secole de-a rândul; credea că ea e Viața, singura persoană pe care Aris o iubise vreodată. Iar Signa nu avea să fie niciodată a lui.

— Domnișoară Farrow! o salută Aris cu răceală, deși fiecare buchiță din el devenea agresivă pe măsură ce umbrele Îngerului morții se apropiau. *Frate!*

— Păcat că invitația mea s-a pierdut la poștă!

Vocea Îngerului morții era ca șocul unei eclipse sau ca pericolul apei de mare umplând gâtul cuiva. O sufoca pe Blythe, fiind atât de diferită de exuberanța bogată a Destinului, încât se simți imediat prinsă într-un curent înghețat, care o lăsa fără suflare.

— Aveți planuri pentru luna de miere? întrebă Signa.

În ciuda faptului că luna de miere trebuia să fie o surpriză pentru mireasă, asta nu-i împiedicase pe mulți dintre oamenii care îi felicitaseră să pună întrebări. Totuși, venind din partea Signei, întrebarea era ciudată, deoarece evident ea nu putea avea speranțe în legătură cu acest simulacru de căsătorie. Signa era singura care știa cât de absurdă e cu adevărat, deși Blythe bănuia că și Elijah are suspiciuni. Însă căldura din ochii Signei era atât de autentică, încât stomacul lui Blythe se strânse. Las-o pe fata îndrăgostită de Îngerul morții să fie optimistă cu privire la faptul că Blythe e legată de Destin!

Într-o oarecare măsură, Signa îi amintise întotdeauna lui Blythe de o bufniță. Ochii ei erau neliniștitor de mari și, ori de câte ori era pierdută în gânduri, uita adesea să clipească. Blythe inventase de mult timp un joc în care trebuia să numere cât timp îi lua Signei să-și amintească, și Blythe îl jucă acolo, în timp ce verișoara

ei îl fixa pe Destin cu o încrețitură între sprâncene. Trecuseră deja 30 de secunde, iar Signa încă nu clipise. Nu era de mirare că unii oameni o considerau ciudată pe fată; era de mirare, de asemenea, că acesta nu se plângea niciodată de ochi uscați. Signa se mișcă doar când Îngerul morții îi puse o mână înmănușată pe umăr, și Blythe se întrebă dacă și el număra secunde. Sau poate că cei doi își umpleau serile uitându-se unii în ochii celuilalt și văzând cine putea fi cel mai înfricoșător sau rezista cel mai mult fără să clipească.

— De ce vrei să știi, domnișoară Farrow? întrebă Aris, al cărui timbrul îi câștigă atenția secerătorului. Ai vrea să mi te alături?

Spre cinstea sa, Îngerul morții nu mușcă momeala. Deși ochii lui erau întunecați, insondabili, Blythe avu impresia clară că secerătorul o privea *pe ea*. Fiecare centimetru din pielea ei se înfioră, iar părul de pe ceafă i se zbârli. În timp ce Blythe și-l netezea la loc, Signa îl muștră:

— Situația asta este atât de rea pe cât o faceți voi doi. Dacă e să rămâneți blocați împreună de acum încolo, sper ca măcar să nu încercați să vă omorâți reciproc.

Blythe își înăbuși un pufnet batjocoritor. Cât de ușor era pentru Signa să spună asta! Ea nu era cea care trebuia să-și petreacă restul vieții cu această bestie.

— Nu o *pot* omorî, o corectă Destinul pe un ton plat și monoton. Ai avut grijă de asta când m-ai pus să jur că nu-i voi face rău. Totuși, nu contează, pentru că viața ei umană jalnică va trece curând și într-o zi îmi voi construi patul peste oasele ei și voi dormi liniștit pentru tot restul eternității.

Oricât de stupidă ar fi fost imaginea, aceasta aprinse un foc în pieptul lui Blythe.

— Nu fi atât de nerăbdător, soțul meu! Am de gând să mai trăiesc cel puțin încă o sută de ani, numai ca să-ți fac în ciudă.

Signa își strânse buzele, dar Blythe își cunoștea suficient de bine verișoara, încât să-și dea seama că aceasta avea ceva în minte, în timp ce-i lua mâinile înmănușate.

— Anunță-mă imediat ce vă întoarceți acasă! șopti Signa pe un ton care indica faptul că e vorba despre ceva important. E ceva ce trebuie neapărat să-ți povestesc.

Blythe ar fi vrut să-i spună că, orice ar fi, nu era nevoie să aștepte. Însă Signa era deja împinsă înainte de șirul nesfârșit de invitați dornici să felicite noul cuplu și să-i ureze o căsnicie fericită. Data viitoare când Aris avea să decidă să organizeze o serată, trebuiau să discute în prealabil lista participanților.

Blythe promise repede „Bineînțeles, așa o să fac”, înainte ca Signa și Îngerul morții să fie îndepărtați.

Blythe nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp stătea acolo, cu buzele înghețate într-un zâmbet fals și cu limba amorțită de repetarea mulțumirilor. Fu o ușurare când șirul se termină și izbuti în sfârșit să pună mâna pe un pahar de șampanie.

Privi cum ceilalți beau, apoi așteptă ca Aris să bea un pic înainte de a lua cu precauție paharul din mâna lui și de a-l bea pe acela. Îi ignoră încruntarea și așteptă cinci minute să se asigure că nu se întâmplă nimic înainte de a mai lua o înghițitură.

Vizavi de ea, o femeie izbitoare, cu pielea puternic bronzată, și un bărbat cu tenul palid cu o înfățișare pompoasă îi salutau pe musafirii lingușitori. Purtau costume împodobite cu aur, iar părul femeii se potrivea aproape perfect cu ele. Aveau ochii sticloși ai celorlalte marionete, deși aceștia doi măcar le vorbeau celor din jur, oferindu-le zâmbete plăcute.

— Ei cine sunt? întrebă Blythe, mijind ochii în strălucirea aurie din jurul cuplului și distingând miile de fire țesute în jurul trupurilor lor.

Aris își termină șampania.

— Ei consideră că sunt părinții mei, îi răspunse el simplu, ca și cum i-ar fi spus că se află în luna noiembrie.

Nu era răspunsul la care se așteptase; Blythe își dresе glasul înainte să apuce să se înece cu băutura.

— Cum adică, ei „consideră”?

Privirea lui Aris sclipi pentru o fracțiune de secundă când cineva din personal trecu pe lângă ei. Blythe urmări cum firele lui o prindeau pe servitoare, modificându-i drumul astfel încât el să poată lua încă două pahare de pe tavă. Blythe întinse mâna, așteptându-se ca unul dintre ele să fie pentru ea, însă Aris își strânse degetele în jurul ambelor picioare.

— Cineva trebuia să joace rolul ăsta. Unui prinț nu i s-ar permite să se căsătorească fără ca familia lui să fie de față. În afară de asta, vor uita tot ce s-a întâmplat odată ce scopul va fi atins.

— Nu e corect să-i transformi pe oamenii ăștia în marionetele tale, Aris. Nu ar trebui să sucești mintea cuiva doar pentru a se potrivi cu scopurile tale.

— De ce nu? o întrebă în timp ce își plimba alene degetul pe buza unui pahar de cristal. Ție ți-am făcut-o de trei ori.

Din fericire nu mâncase încă, pentru că stomacul lui Blythe făcu un salt. Vag, își amintea de una dintre acele dăți, când Aris încercase să extragă informații despre Signa și de ce fusese exilată la Foxglove. Blythe avea sentimentul că a doua oară avea de-a face cu golul din memoria ei din prima noapte în care se întâlnise cu Aris și vizitase Wisteria Gardens. Cât despre a treia... nu avea nici cea mai vagă idee, ceea ce era cu atât mai terifiant.

Încercând să respingă tremurul care îi apăruse în voce, Blythe îi zise:

— Nu vei mai folosi niciodată astfel de puteri asupra mea.

Nu era sigură ce pârghee avea sau ce putea oferi pentru ca un astfel de acord să merite. Cu toate acestea, rosti cuvintele clar și cu fiecare dram de foc care răzbătea din ea:

— Doamne, Dumnezeuule, întotdeauna ții când vorbești? o întrebă Aris, masându-și tâmplele cu un geamăt. Verișoara ta a avut deja grijă să nu-ți pot provoca niciun rău.

Deși Blythe bănuise ceva de genul ăsta pe baza conversației anterioare cu Signa, fu surprinsă de ușurința cu care o recunoscuse Aris. Pentru cineva atât de periculos și de enervant cum era el, omul era cu siguranță deschis.

Totuși, Blythe insistă:

— Chiar dacă nu înseamnă să mă rănești, trebuie să promiți că nu mă vei transforma niciodată într-una dintre marionetele tale.

Își înclină bărbia, sfidătoare, în ciuda faptului că nu avea pe ce să se bazeze în această dispută. Totuși, spre surprinderea ei, Aris nu o luă în râs. Bău doar o înghițitură lungă de șampanie și spuse:

— Asta nu a fost niciodată intenția mea.

Strânsoarea din pieptul ei slăbi.

— Sunt ușurată să văd că poți fi rezonabil.

— Rezonabil?

Râsul lui era atât de sumbru, încât Blythe deveni imediat precaută.

— Nu merită efortul să te manipulez când nici măcar nu vreau să te privesc mai mult timp decât este necesar. Deși te sfătuiesc să te acomodezi cu puterile mele, iubire. Dacă insiști să păstrăm aparențele, să știi că există un cost.

Blythe puse paharul jos cu atâta forță, încât trebui să verifice de două ori dacă nu spărsese cumva sticla.

— Dacă de la bun început nu te-ai fi prefăcut că ești prinț, nu ar mai fi existat aparențe cu care să fii nevoit să ții pasul.

Aris ridică din umeri.

— Probabil. Dar, cu o față ca a mea, ce alt rol te așteptai să joc?

Nu-și putea da seama dacă Aris glumea sau nu, dar Blythe râse totuși de ridicolul afirmației. Era pe cale să-l informeze pe Aris cât de prost e, când îl zări pe tatăl ei. Deși purta o conversație cu Signa, se pare că râsul lui Blythe îi atrăsese atenția. Spatele tinerei

se îndreptă când Elijah își aținti ochii spre ei. Repede, se aplecă spre soțul ei și îi porunci:

— Prefă-te că sunt cea mai strălucitoare persoană de pe acest pământ, sau îți voi face fiecare secundă din viață o mizerie absolută!

— Vrei să spui că nu faci asta deja?

Aris se retrase de lângă ea, dar nu avu timp să pună întrebări înainte ca Elijah să apară în fața lor. Aris se îndreptă de spate. Oricât de puternic ar fi fost, se părea că până și un zeu poate deveni nervos în prezența socrului său.

— Domnule Hawthorne, îl salută Aris cu o plecăciune a capului său blond.

— Înălțimea Ta!

În salutul lui Elijah către prinț era gheață, însă aceasta se topi când atenția i se îndreptă spre fiica lui și îi întinse mâna.

— Dansează cu mine!

Nu exista niciun univers în care Blythe ar fi putut vreodată refuza. Lăsându-și să alunece mâna cu care îl ținea pe Aris, luă mâna tatălui ei și, fără cuvinte, îi permise să o conducă pe ring. Dat fiind dezgustul lui Elijah față de societate, Blythe aproape uitase cât de rafinat putea fi tatăl ei, cu bărbia înălțată și umerii încrezători în timp ce o purta într-un vals, fiecare pas al său fiind extrem de precis. Și mai surprinzătoare însă fură cuvintele lui:

— Ți-am pus un cuțit în cufărul de călătorie.

Elijah vorbea lejer, iar Blythe fu recunoscătoare pentru volumul muzicii care îi îndepărta vocea de ceilalți dansatori. Căscă gura la el, cu toate că nu era nici măcar o cută de îngrijorare între sprâncenele bărbatului.

— Un cadou neobișnuit pentru o tânără mireasă, îl muștră Blythe. Nu uita că eu am ales asta, tată. Aris nu mă forțează cu nimic. . .

— Of, las-o baltă! Deși cuvintele lui erau tranșante, nu erau răutăcioase: Am fost trimis la *spânzurătoare*. Sunt în lumea asta de

destul timp cât să știu să nu caut coincidențe acolo unde nu există. Poți să fluturi din gene la bărbatul ăsta oricât vrei, dar nu mă lua pe mine de prost!

Blythe scrâșni din dinți, știind că nu avea de făcut decât să-și aleagă cu grijă următoarele cuvinte.

— Căsătorii de conveniență se oficiază în fiecare an.

— Așa e, fu el de acord, aruncând priviri tăioase în direcția lui Aris. Dar așa ceva nu trebuia să i se întâmple niciodată fiicei mele. Mai degrabă aș fi murit de o mie de ori decât să pun asta în spinarea ta.

— Nu mi-ai pus nimic în spinare, șopti Blythe, respirând puțin mai ușor acum, că un oarecare adevăr despre aranjamentul dintre ea și Aris ieșise la lumină. Poate că tu erai pregătit să mori, dar, chiar și dacă am avea un milion de vieți, eu tot nu aș fi pregătită să te las să pleci.

Blythe pierduse prea mulți oameni dragi în ultimii doi ani și n-avea absolut deloc intenția să permită să i se întâmple ceva tatălui ei. Expresia tinerei trebuie să-l fi făcut să înțeleagă măcar atâta lucru, pentru că strânsoarea bărbatului slăbi.

— Foarte bine! șopti Elijah. Dar să știi că tu ești lumea mea, Blythe. Tu ești cea mai mândră realizare a mea, inima și sufletul meu. Dacă ți se întâmplă ceva...

— Nu se va întâmpla, promise ea. E o căsătorie, tată, nu un omor.

Deși ea încercase să o spună în glumă, în ochii lui Elijah erau nori de furtună.

— Ți-am pus un cuțit în cufărul de călătorie, repetă el, și Blythe făcu un efort să nu-și dea ochii peste cap.

Oricât de perspicace ar fi fost tatăl ei, nu avea cum să știe că un simplu cuțit nu avea să fie niciodată suficient pentru a-l ucide pe Aris. Dar, dacă pe el îl făcea să se simtă mai bine, fata avea să-l accepte.

— Mă bucur că mi-ai spus înainte să mă înjunghii din greșeală, zise. O să accept, deși nu va fi nevoie să-l folosesc.

Elijah continuă fără pauză:

— Vreau să-mi scrii în fiecare săptămână, cel puțin în primele câteva luni. Încheie fiecare scrisoare cu un fapt oarecare, ca să știu că a fost scrisă de mâna ta! Și, dacă se întâmplă ceva, dacă ai nevoie de mine sau dacă ești rănită, menționează numele mamei tale și voi ști să vin imediat!

— Nu e ca și cum aş pleca departe. Wisteria Gardens se află doar la o plimbare cu trăsura distanță.

— Fără îndoială Aris va dori să se întoarcă în Verena, zise Elijah, iar Blythe își dori din tot sufletul să-i poată spune tatălui ei că un astfel de loc nici măcar nu e real.

Încercase să-l caute pe hartă odată, doar ca să vadă, dar, de fiecare dată când căuta, vederea i se tulbura și mintea i se încetosea până când în final uita ce căuta. Aris era extrem de minuțios.

— Vom rămâne aici, în oraș, după ce ne întoarcem din luna de miere.

Nici ea, nici Aris nu vorbiseră practic despre planurile lor. De fapt, nu mai vorbiseră aproape deloc din ziua în care ea își vărsase sângele peste tapiseria lui. Nu se gândise unde ar putea locui, pentru că răspunsul părea evident — Verena nu există. Cu siguranță aveau să rămână la Wisteria Gardens. Și totuși, pleoapele tatălui ei se lăsară în jos și, deși nu o mai contrazise, părea întristat de încrederea lui Blythe.

— O scrisoare, repetă el, ținând-o mai strâns în timp ce muzica se liniștea, cântecul apropiindu-se de sfârșit. În fiecare săptămână, oriunde ai fi în lume. Promite-mi asta!

Se părea că nu avea cum să scape.

— Dacă nu pot să vin singură aici cu trăsura, atunci bine, o să-ți trimit o scrisoare. Și tu o să-mi trimiți una, ca să știu că nici tu, nici Thorn Grove nu v-ați destrămat fără ca eu să țin totul la un loc.

Își sublinie gluma cu un surâs, cu toate că era puțin șovăitor. Majoritatea fetelor presupuneau că într-o bună zi urmau să-și lase în urmă căminul pentru a începe o nouă etapă a vieții, dar Blythe nu simțise niciodată această atracție. Iubea Thorn Grove, la fel cum își iubea și familia. Ideea de a-i lăsa în urmă, mai ales când tatăl ei îndurase atât de multe în ultimii ani, era ceva ce Blythe nu crezuse că avea să trebuiască vreodată să înfrunte.

Îl ținu strâns până când valsul ajunse la sfârșit. Elijah fu cel care îi dădu încet drumul fiicei sale, deși așteptă o secundă prea mult ca s-o facă.

— Sper doar că devin din ce în ce mai paranoic la bătrânețe, îi spuse el cu blândețe. De asemenea, am speranța că Aris va fi un soț bun și că într-o zi veți împărtăși genul de dragoste pe care mama ta și cu mine l-am avut cândva. Dar, dacă nu, dacă se întâmplă cumva ceva, există întotdeauna cuțitul.

Chiar și Elijah schiță un zâmbet când Blythe râse, deși momentul fu scurt, deoarece invitații începuseră să se îndrepte spre curtea unde patru cai cenușii așteptau înhămați la o trăsură de culoarea fildeșului.

Ușor, Elijah îi strânse mâna.

— Nu te da înapoi! Nu te schimba ca să-i faci lui pe plac! Învață-l cum să te trateze și ține minte că meriți tot ce are viața asta de oferit!

Blythe simți o căldură înțepându-i ochii și-și feri privirea înainte ca tatăl ei să vadă lacrimile căzând. Își întoarse fața spre locul unde aștepta Aris și dădu din cap.

— Așa o să faci!

Înainte să se răzgândească, Blythe îi dădu drumul tatălui ei și pași spre Aris și spre noua ei viață, simțind cum inima i se frânge la fiecare pas.

*Se spune că
lujerii de glicină sunt un
simbol al nemuririi.*

Blythe Hawthorne nu a lăsat pe nimeni niciodată să-i spună ce să facă – nici societatea, nici pe tatăl ei din cale afară de protector și, cu siguranță, nici pe bărbatul de care s-a legat, oricât de nepoliticos și de insuportabil ar fi acesta. De fapt, tânăra este hotărâtă să-i fie un ghimpe în coastă pentru tot restul zilelor, chiar dacă el se îngrijește ca viața lui Blythe în palatul lui să nu fie nimic altceva decât un basm. Dar, pe măsură ce Blythe descoperă că este legată de un anumit lucru din trecutul acestuia, trebuie să se hotărască dacă dorește să lase o scânteie neașteptată să se aprindă... și să afle adevărul despre cine este ea cu adevărat.

„Un basm încântător în care
se împletesc întunericul și lumina,
suferința și speranța.”

CULTURE FLY

ISBN: 978-606-088-736-2

9 786060 887362

www.edituracorint.ro

15+